

FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT
FRANCIS G. JACOBS

föredraget den 11 december 2001¹

1. Kommissionen gör med förevarande talan, väckt i enlighet med artikel 226 EG, gällande att Republiken Italien har åsidosatt rådets direktiv 91/271/EEG av den 21 maj 1991 om rening av avloppsvatten från tätbebyggelse.² Det åsidosättande som kommissionen anser föreligga rör utsläpp av avloppsvatten från tätbebyggelse i staden Milano.

2. Direktivets syfte är, enligt artikel 1, att skydda miljön från skadlig inverkan till följd av utsläpp av avloppsvatten.

3. I artikel 2.1 i direktivet definieras avloppsvatten från tätbebyggelse som "spillvatten från hushåll eller en blandning av hushållsspillvatten och industrispillvatten eller dagvatten".

4. I artikel 3.1 andra stycket i direktivet anges att medlemsstaterna, "i fråga om utsläpp av avloppsvatten från tätbebyggelse

till sådana recipienter som enligt definitionen i artikel 5 betraktas som känsliga områden, skall... säkerställa att ledningsnät byggs ut för tätorter med över 10 000 pe senast den 31 december 1998".³

5. De allmänna regler som skall tillämpas på det avloppsvatten som detta direktiv avser återfinns i artikel 4.

6. I artikel 5 i direktivet föreskrivs följande:

"1. För genomförandet av åtgärderna enligt punkt 2 skall medlemsstaterna senast den 31 december 1993 ange känsliga områden enligt kriterierna i bilaga 2.

2. Medlemsstaterna skall säkerställa att avloppsvatten från tätbebyggelse som tas om hand genom ledningsnät, senast den

¹ — Originalspråk: engelska.

² — EGT L 135, s. 40; svensk specialutgåva, område 15, volym 10, s. 93.

³ — I artikel 2 i direktivet definieras 1 pe (personequivallent) som den mängd nerbrytbart organiskt material som har en biokemisk syreförbrukning på 60 g löst syre per dygn under fem dygn (BOD₅).

31 december 1998 skall undergå mer långtgående rening före utsläpp i känsliga områden än vad som följer av artikel 4 om avloppsvattnet härrör från tätorter med mer än 10 000 personekvivalenter.

3. I fråga om sådana utsläpp från reningsverk för avloppsvatten från tätbebyggelse som avses i punkt 2 skall tillämpliga krav i bilaga 1 B vara uppfyllda. Dessa krav kan ändras enligt förfarandet i artikel 18.

4. De krav för enskilda reningsverk som anges i punkterna 2 och 3 behöver dock inte tillämpas för känsliga områden, om det kan visas att den sammanlagda belastning som tillförs samtliga reningsverk för avloppsvatten från tätbebyggelse i området reduceras med åtminstone 75 % såvitt avser total mängd fosfor och 75 % såvitt avser total mängd kväve.

5. Punkt 2, 3 och 4 skall tillämpas i fråga om sådana utsläpp från reningsverk för avloppsvatten från tätbebyggelse som befinner sig i samma avrinningsområden som de känsliga områdena och som bidrar till föroreningen av dessa.

...

8. En medlemsstat behöver inte för tillämpningen av detta direktiv bestämma vilka områden som är känsliga, om rening enligt punkt 2, 3 och 4 utförs inom hela medlemsstatens territorium.”

7. I dekret nr 152 av den 11 maj 1999 har Republiken Italien fastställt att bland andra Po-deltat och den nordvästliga adriatiska havskusten från Adiges utlopp till Pesaro och de vattendrag som flyter in i dem inom ett område av 10 kilometer från kusten utgör känsliga områden.

8. Innan de italienska myndigheterna antog dekretet hade kommissionen begärt information från den italienska regeringen om de framsteg som gjorts angående uppsamling och rening av avloppsvatten från tätbebyggelsen i Milano. I sitt svar hänvisade den italienska regeringen till en plan på att bygga tre reningsverk vilka skall komma att behandla 95 procent av avfallet. Kommissionen drog av detta svar slutsatsen att Milanos storstadsregion inte hade något reningsverk för avloppsvatten från tätbebyggelse, vilket innebär att avlopp från 2 700 000 invånare flöt ut utan att dessförinnan behandlas i Lambro-Olonas flodsystem, ett tillflöde till floden Po, vilket i sin tur flyter ut i Adriatiska havet i ett område som var mycket förorenat.

9. Genom skrivelse av den 30 april 1999 lämnade kommissionen en formell under rättelse om ett möjligt åsidosättande av

artikel 5.2 i direktivet på grund av underlåtenhet att låta avloppsvattnet från tätbebyggelsen i staden Milano undergå en mer långtgående rening än en sekundär sådan. De italienska myndigheterna bestred anmärkningen, bland annat på den grunden att det inte fanns någon skyldighet att låta utsläppen undergå mer långtgående rening eftersom vattnet inte flöt in, eller flöt in direkt, till ett område som ansågs vara känsligt enligt direktivet.

10. Kommissionen, som ansåg svaret otillfredsställande, avgav den 21 januari 2000 ett motiverat yttrande. I sitt svar till detta yttrande vidhöll de italienska myndigheterna sin ståndpunkt och meddelade att ett förordnande om undantagstillstånd hade begärts vilket skulle möjliggöra ett förenklat förfarande för uppförande av de tre reningsverk som planerades för Milanos räkning.

11. I sin ansökan, som inkom till domstolen den 26 oktober 2000, har kommissionen hävdatt att Republiken Italien har åsidosatt sina skyldigheter enligt artikel 5.2 i direktivet, genom att underlåta att senast den 31 december 1998 säkerställa att avloppsvattnet från tätbebyggelsen i staden Milano, som släpps ut i en damm som flyter ut i områdena Po-deltat och den nordvästliga adriatiska havskusten, vilka i Republiken Italiens dekret nr 152 av den 11 maj 1999 har definierats som känsliga i den mening som avses i artikel 5 i direktivet, skall undergå mer långtgående rening

än den sekundära rening eller motsvarande som avses i artikel 4 i nämnda direktiv.

“

12. Till sitt försvar hänvisar Republiken Italien till ett enda argument, vilket väsentligen innebär att avloppsvattnet från tätbebyggelsen i Milano släpps ut direkt i ett känsligt område. Enligt den italienska regeringen saknar det relevans att avloppsvattnet släpps ut i flodsystemet Lambro-Olona, ett tillflöde till Po-floden, vilket i sin tur flyter ut i Adriatiska havet i ett område som än mycket förorenat. Floden Po själv har inte fastställts vara känsligt område i hela sin längd, utan endast i sitt delta som ligger mer än 300 km från Milano. Regeringen påpekar dock att åtgärder har vidtagits för att påskynda konstruktionen av de tre reningsverken.

13. Kommissionen hade förväntat sig den italienska regeringens argument och hävdade i sin ansökan att detta går emot direktivets tydliga ordalydelse. Denna argumentering förutsätter att det enligt direktivet skulle vara rättsenligt att helt undanta utsläpp från en storstad som Milano från rening, enbart därför att utsläppen inte släpps ut direkt i ett känsligt område. Enligt kommissionen framgår det dock av artikel 5.2 och 5.5 i direktivet att alla utsläpp från tätbebyggelse på mer än 10 000 pe, därmed inberäknat Milano, som släpps ut i ett känsligt område, senast den 31 december 1998 skall undergå en mer långtgående rening.

14. Enligt min mening är kommissionens påståenden riktiga så till vida att det inte kan spela någon roll huruvida, enligt min åsikt, avloppet släpps ut direkt eller indirekt i ett känsligt område. I artikel 3.1 andra stycket hänvisas till avloppsvatten från tätortsbebyggelse som släpps ut i sådana recipienter som anses känsliga, och enligt artikel 5.2 skall avloppsvatten från

tätbebyggelse som tas om hand genom ledningsnät undergå mer långtgående rening före utsläpp i känsliga områden än vad som följer av artikel 4. Dessa bestämmelser gör ingen åtskillnad mellan direkta och indirekta utsläpp. Att införa en sådan åtskillnad skulle klart motverka direktivets syfte.

Förslag till avgörande

15. Följaktligen anser jag att domstolen skall

1) fastställa att Republiken Italien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 5.2 i rådets direktiv 91/271/EEG av den 27 maj 1991 om rening av avloppsvatten från tätbebyggelse, genom att inte senast den 31 december 1998 säkerställa att avloppsvattnet från tätbebyggelsen i staden Milano, som släpps ut i en damm som flyter ut i områdena Po-deltat och den nordvästliga adriatiska havskusten, vilka i Republiken Italiens dekret nr 152 av den 11 maj 1999 har definierats som känsliga områden i den mening som avses i artikel 5 i direktivet, skall undergå mer långtgående rening än den sekundära rening eller motsvarande som föreskrivs i artikel 4 i nämnda direktiv, samt

2) förplikta Republiken Italien att ersätta rättegångskostnaderna.